

Sygn. akt VU 930/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Stanisław Pilarczyk

Protokolant Anna Sobańska

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2015 r. w Kaliszu

odwołania K. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 25 czerwca 2015 roku Nr (...)

w sprawie K. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość świadczenia

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 czerwca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., odmówił wnioskodawcy K. N. ponownego ustalenia wysokości emerytury zmarłego męża, której kwota stanowi podstawę ustalenia wysokości pobieranej przez wnioskodawczyni renty rodzinnej.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła K. N., domagając się przyjęcia wskaźnika podstawy wymiaru w wysokości 270,03%. Organ rentowy, w odpowiedzi na odwołanie, wniósł o jego oddalenie.

Sąd poczynił następujące ustalenia:

Zmarły mąż wnioskodawczyni J. N. pobierał od dnia 1 stycznia 1982 roku emeryturę (dowód – decyzja organu rentowego – k. 37 akt emerytalnych J. N.). Zmarły J. N. miał ustalony przez organ rentowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 270,03%, ale został on ograniczony do 250%, ponieważ nie mógł on przekraczać 250% (dowód – decyzja organu rentowego z dnia 20 marca 2007 roku – k. 187 akt emerytalnych J. N.).

Po przejściu na emeryturę J. N. nie podlegał żadnemu ubezpieczeniu społecznemu ani ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu (dowód – akta emerytalne J. N.; zeznania wnioskodawczyni [00:02;41][00:10:04]).

Decyzją z dnia 7 grudnia 2010 roku, w związku z śmiercią Jerzego Nowickiego, wnioskodawczyni, jako żonie zmarłego, organ rentowy przyznał prawo do renty rodzinnej od dnia 4 listopada 2010 roku, przy czym do ustalenia wysokości renty rodzinnej wnioskodawczyni uwzględniono podstawę wymiaru przyjętą do ustalenia wysokości emerytury zmarłego męża w wysokości 250%, gdyż powyższy wskaźnik nie może przekraczać właśnie tej wysokości (dowód – decyzja organu rentowego z dnia 7 grudnia 2010 roku – k. 236 akt rentowych).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 roku poz. 748 j.t. ze zmianami) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

W myśl art. 15 ust. 5 cytowanej wyżej ustawy, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

W niniejszej sprawie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru zmarły J. N. miał w wysokości 270,03%, ale wskaźnik ten organ rentowy ograniczył do 250%.

Aby ustalić, iż wnioskodawczyni, przy obliczaniu wysokości renty rodzinnej, będzie miała prawo do wskaźnika w wysokości 270,03%, to musiałaby wskazać podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenie emerytalno-rentowe zmarłego męża na podstawie przepisów prawa polskiego, przypadającego w całości lub w części po przyznaniu tego świadczenia emerytalnego, a jak wynika z niespornego stanu faktycznego J. N., po przyznaniu prawa do emerytury, nie podlegał żadnemu ubezpieczeniu społecznemu, od którego odprowadzono by składki na ubezpieczenia społeczne lub ubezpieczenie emerytalno-rentowe.

W tym stanie rzeczy odwołanie wnioskodawczyni, w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, jak i powołanych przepisów, jest nieuzasadnione i zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., podlegało oddaleniu.

W orzecznictwie podnosi się, iż dochodzenie przed sądem prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego, które nie było przedmiotem decyzji organu rentowego, jest niedopuszczalne, za wyjątkiem przewidzianych w art. 477⁹ § 4 k.p.c. (dotyczy niewydania decyzji przez organ rentowy), a treść decyzji, od której wniesiono odwołanie, wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu. Sąd nie działa bowiem w zastępstwie organu rentowego, w związku z czym nie ustala ab initio prawa do świadczeń i choć samodzielnie oraz we własny zakresie rozstrzyga wszelkie kwestie związane z prawem lub wysokością świadczenia objętego decyzją, to jego rozstrzygnięcie odnosi się do zaskarżonej decyzji (art. 477 § 2, art. 477¹⁴ § 2 i art. 477^{14a} k.p.c.). Przeniesienie sprawy na drogę sądową, przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego, ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2011 roku, II UZ 1/11, Lex nr 844747; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 kwietnia 2015 roku, III AUa 1954/14, Lex nr 1711392).

Tak więc w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy rozpoznał odwołanie wnioskodawczyni tylko w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonej decyzji organu rentowego.